

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie to oparte jest na tylko jednym zarzucie.

Wnosząca je twierdzi, że Sąd naruszył art. 108 ust. 3 TFUE oraz art. 14 rozporządzenia nr 659/1999⁽²⁾ ustanawiając nowe kryteria gospodarcze mające zastosowanie przy ustalaniu kwot podlegających odzyskaniu od beneficjentów pomocy państwa polegającej na stosowaniu środków podatkowych w stawce niższej niż standardowa stawka referencyjna.

⁽¹⁾ Dz.U. L 119, s. 30.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE, Dz.U. L 83, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rīgas apgabaltiesas Kriminālietu tiesu kolēģija (Łotwa) w dniu 13 kwietnia 2015 r. – postępowanie karne przeciwko Aleksandrsowi Ranksowi i Jurijsowi Vasīļevičsowi

(Sprawa C-166/15)

(2015/C 205/29)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Rīgas apgabaltiesas Kriminālietu tiesu kolēģija

Strony w postępowaniu głównym

Oskarżeni: Aleksandrs Ranks, Jurijs Vasīļevičs

Pozostali uczestnicy postępowania: Finanšu un ekonomisko noziegumu izmeklēšanas prokuratūra, Microsoft Corporation

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy osoba, która nabyła program komputerowy z „używaną” licencją na płycie CD, która nie jest oryginalna, ale działa i nie jest wykorzystywana przez żadnego innego użytkownika, może zgodnie z art. 5 ust. 1 i art. 4 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/24⁽¹⁾ powoływać się na wyczerpanie prawa do dystrybucji egzemplarza (kopii) tego programu komputerowego, którego pierwszy nabywca dokonał zakupu od podmiotu praw autorskich do oryginalnego dysku, którego stan się pogorszył, wobec czego pierwszy nabywca usunął swój egzemplarz (kopię) lub już go nie używa?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej, czy osoba, która może powoływać się na wyczerpanie prawa do dystrybucji egzemplarza (kopii) programu komputerowego, ma prawo do odsprzedaży tego programu komputerowego osobie trzeciej na dysku, który nie jest oryginalny, w rozumieniu art. 4 ust. 2 i art. 5 ust. 2 dyrektywy 2009/24?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/24/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych (Dz.U. L 111, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nacka tingsrätt, Mark- och miljödomstolen (Szwecja) w dniu 21 kwietnia 2015 r. – Borealis AB i in./Naturvårdsverket

(Sprawa C-180/15)

(2015/C 205/30)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Nacka tingsrätt, Mark- och miljödomstolen (Szwecja)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Borealis AB, Kubikenborg Aluminium AB, Yara AB, SSAB EMEA AB, Lulekraft AB, Värmevärden i Nynäshamn AB, Cementa AB, Höganäs Sweden AB

Strona pozwana: Naturvårdsverket

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest zgodne z art. 10a ust. 1 i 4 dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji ⁽¹⁾, aby przy obliczaniu międzysektorowego współczynnika korygującego dla przemysłu przypisać całość emisji pochodzących ze spalania gazów odpadowych w celu produkcji energii elektrycznej do puli aukcji, a nie do Industrietaket (limitu przydziału bezpłatnych uprawnień; „limitu dla przemysłu”), mimo, iż emisje pochodzące z gazów odpadowych kwalifikują się do przydziału bezpłatnych uprawnień na mocy art. 10a ust. 1 dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji?
- 2) Czy jest zgodne z art. 10a ust. 1 i 4 dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji, aby przy obliczaniu międzysektorowego współczynnika korygującego dla przemysłu przypisać całość emisji powstałych w procesie wytwarzania ciepła w instalacjach kogeneracyjnych w celu dalszej dostawy do instalacji objętych systemem handlu emisjami (zwanymi dalej „instalacjami ETS” od ang. emission trading system) do puli aukcji, a nie do limitu dla przemysłu, mimo iż emisje pochodzące z wytwarzania ciepła kwalifikują się do przydziału bezpłatnych uprawnień na mocy art. 10a ust. 4 dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji?
- 3) W przypadku udzielenia na pytania 1) i 2) odpowiedzi przeczącej – czy poprawne jest obliczenie, w tym przypadku, udziału przemysłu (34,78 %) w całkowitej ilości emisji w okresie odniesienia?
- 4) Czy decyzja Komisji 2013/448/UE ⁽²⁾ jest nieważna i niezgodna z art. 10a ust. 5 akapit trzeci dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji, skoro obliczenie przez Komisję limitu dla przemysłu oznacza przymus stosowania międzysektorowego współczynnika korygującego, a nie możliwość zastosowania tego współczynnika „jeśli to konieczne”?
- 5) Czy wskaźnik emisyjności dla produktu w odniesieniu do ciekłego metalu został określony zgodnie z art. 10a ust. 2 dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji biorąc pod uwagę, iż punktem wyjścia przy określaniu zasad dotyczących ustanawiania wskaźników ex ante są średnie parametry 10 % najbardziej wydajnych instalacji w rozpatrywanym sektorze?
- 6) Jeśli chodzi o przydział bezpłatnych uprawnień na przesył ciepła do gospodarstw domowych, czy brak przydziału bezpłatnych uprawnień w odniesieniu do ciepła przesyłanego do gospodarstw domowych jest zgodny z art. 10a ust. 4 dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji?
- 7) W związku z wnioskami o przydział bezpłatnych uprawnień, czy wyłączenie przez Naturvårdsverket (szwedzki urząd ds. ochrony środowiska) części emisji gazów cieplarnianych powstałych w procesie wytwarzania ciepła przesyłanego do gospodarstw domowych jest zgodne z załącznikiem IV do decyzji Komisji 2011/278/UE ⁽³⁾?
- 8) Czy jest zgodne z art. 10a ust. 1 i 4 dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji oraz z art. 10 ust. 3 decyzji Komisji 2011/278/UE, aby przy przydziale bezpłatnych uprawnień na przesył ciepła do gospodarstw domowych nie dokonać przydziału dodatkowych bezpłatnych uprawnień na emisję z paliw kopalnych przekraczających przydział na przesył ciepła do gospodarstw domowych?
- 9) W związku z wnioskami o przydział bezpłatnych uprawnień, czy jest zgodne z załącznikiem IV do decyzji Komisji 2011/278/UE dostosowanie przez Naturvårdsverket liczb we wniosku w ten sposób, by emisje gazów cieplarnianych związane ze spalaniem gazów odpadowych zostały zrównane z emisjami związanymi ze spalaniem gazu ziemnego?
- 10) Czy art. 10 ust. 8 decyzji Komisji 2011/278/UE oznacza, że operator nie może uzyskać bezpłatnych uprawnień na zużycie ciepła przez podinstalację objętą wskaźnikiem emisyjności opartym na cieple, które to ciepło zostało wytworzone w innej podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie?
- 11) W przypadku udzielenia na pytanie 10) odpowiedzi twierdzącej, czy art. 10 ust. 8 decyzji Komisji 2011/278/UE jest sprzeczny z art. 10a ust. 1 dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji?

- 12) Czy jest zgodne z dyrektywą w sprawie handlu uprawnieniami do emisji oraz z poradnikami nr 2 i nr 6, aby przydzielając bezpłatne uprawnienia na zużycie ciepła uwzględnić w ocenie źródło pochodzenia zużywanego ciepła?
- 13) Czy decyzja Komisji 2013/448/UE jest nieważna i niezgodna z art. 290 TFUE oraz z art. 10a ust. 1 i 5 dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji z tego względu, że zmienia metodę obliczania określoną w art. 10a ust. 5 lit. a) i b) dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji poprzez wyłączenie z podstawy obliczania emisji spowodowanych spalaniem gazów odpadowych oraz wytwarzaniem energii cieplnej i elektrycznej w skojarzeniu, mimo, iż przydział bezpłatnych uprawnień przysługuje dla wyżej wymienionych emisji zgodnie z art. 10a ust. 1 i 4 dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji oraz z decyzją Komisji 2011/278/UE?
- 14) Czy dostarczanie mierzalnego ciepła w formie pary pochodzącej z instalacji ETS do sieci parowej, do której podłączonych jest wielu odbiorców pary, z których co najmniej jeden nie stanowi instalacji ETS, należy uznać za podinstalację objętą wskaźnikiem emisyjności opartym na cieple na podstawie art. 3 lit. c decyzji Komisji 2011/278/UE?
- 15) Czy dla odpowiedzi na pytanie 14 ma znaczenie to:
- a) czy sieć parowa należy do największego odbiorcy pary w sieci i że odbiorca ten stanowi instalację ETS,
 - b) z jakiej części całkowitej dostawy ciepła do sieci parowej korzysta największy odbiorca,
 - c) ilu dostawców i odbiorców pary obejmuje sieć parowa,
 - d) czy istnieje niepewność co do tego, kto wytworzył mierzalne ciepło nabywane przez poszczególnych odbiorców pary, oraz
 - e) czy rozłożenie zużycia pary w ramach sieci może ulec zmianie w taki sposób, że szereg odbiorców pary niestanowiących instalacji ETS dołączy do tego systemu albo wzrośnie zużycie ze strony istniejących instalacji nieobjętych systemem?
- 16) W wypadku, gdy odpowiedź na pytanie 14) zależy od okoliczności rozpatrywanej sprawy, które okoliczności rozpatrywanej sprawy są szczególnie istotne?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. 2003 L 275, s. 32).

⁽²⁾ Decyzja Komisji 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. dotycząca krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2013 L 240, s. 27).

⁽³⁾ Decyzja Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2011 L 130, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Łotwa)
w dniu 22 kwietnia 2015 – Aleksei Petruhhin**

(Sprawa C-182/15)

(2015/C 205/31)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa